

● اعتراضات خیابانی کارگران بار دیگر به مثابه نمودی از گفت‌وگو مطالبه‌گری به میدان آمده است. استمرار راهبردها و راهکارهای غلط حکومت، راه ممکن و مطلوب دیگری به جز حضور شفاف در خیابان به منظور استیفای حقوق زحمتکشان، باقی نگذاشته است. اکثریت ملت سالیانی دراز برای تغییر رویه‌ی حکمرانی، به راه‌های اصلاح طلبانه و اعلام نظر از طریق صندوق رای امید بسته بودند اما متأسفانه باور ایدئولوژیک حکومتیان، رای مردم را مبنای مشروعیت و مقبولیت حکومت نمی‌داند و آن را صرفاً زینت برای زیبا جلوه دادن امارت منسوخ شده‌ی اسلامی می‌شمارد. نتیجه‌ی اعتقاد به دین آبرمرد محور، صغیر دانستن مردم و کبیر بلکه اکبر و اعلم دانستن خود است و این باور قرون وسطایی است که انتخابات را دو مرحله‌ای کرد زیرا مدعی است که صلاح ملت ایران با تمدنی چهار هزار ساله را بهتر از خود آنان تشخیص می‌دهد.

□ اکنون ما با استناد به حتی آماري که خود حکومت اسلامی مدل آن است، اکثریت مردم امید به صندوق اینچینی و اصلاح طلبی مرتبط با آن را از دست داده‌اند. از سوی دیگر راه دومی که برای تغییر مطرح می‌شود، برخورد قهرآمیز و تخریبی خارجی و داخلی است که آن هم در قرن بیست و یکم اساساً موقعیت گفت‌وگویی خود را از دست داده است. ضمناً بازتولید خشونت و استمرار زنجیروار اعدام و ترور از عواقب اجتناب‌ناپذیر راهبردهای تخریبی و مسلحانه است که نمونه‌ی آن بعد از انقلاب ۵۷ خود را نشان داد.

● راه سومی که در فرهنگ سیاسی به دموکراتیزاسیون، دموکراسی‌سازی، تحول خواهی، جنبش اجتماعی، جماعت‌گرایی، حضور مردمی و اعتراضات خیابانی موسوم است، حرکت‌هایی مطالبه‌محور و میدانی در کشورهای بسیاری را ایجاد کرده و با کمترین هزینه به موفقیت رسانده است. توجه به این نکته ضروری است که هزینه دادن، جزء لاینفک حرکت به سوی برقراری گران‌بهارترین پدیده‌ی مورد نیاز انسان یعنی عدالت و آزادی است. در مناسبات اجتماعی نمی‌توان هیچ پدیده و کالایی را بدون پرداخت هزینه‌ی آن به دست آورد مگر از راه‌های نادرست که آن هم ناپایدار بوده و از دست خواهد رفت. بدیهی است که هزینه‌ی حضور در اعتراضات آرام خیابانی که باعث تقویت جنبش خشونت‌پرهیز اجتماعی و حاصل شدن تدریجی مطالبات ملت می‌شود از هزینه‌ی مشارکت در حرکت‌های اصلاح طلبانه بیشتر باشد. این هزینه‌ها از هزینه‌های سنگین شخصی و اجتماعی حرکت‌های مسلحانه و خشونت‌آمیز به مراتب کمتر است و علاوه بر آن ممکن و مطلوب بودن حرکات تخریبی داخلی و خارجی، عمیقاً زیر سوال است. باید توجه داشت که اساس برخی تمایل‌ها به حرکات نظامی و قهرآمیز علیه جمهوری اسلامی را نمی‌توان مورد سرزنش قرار داد زیرا این تمایل، مولود بستن همه راه‌های مسالمت‌آمیز به منظور بهبود وضع موجود است. تبعیض، تحمیل ایدئولوژیک، سرکوب و در یک کلام استبداد دینی در طول ۴۰ سال محصولی جز خشم و کینه‌ی وسیع به بار نیاورده و نباید از وجود گرایشاتی که موافق براندازی حکومت توسط سلطه‌ی بین‌المللی و یا جریان‌ات مورد پشتیبانی قدرت‌های خارجی هستند، تعجب کرد.

□ با توجه به مراتب فوق، تنها راه ریشه‌ای و پایدار برای رهایی مردم از فقر و فساد و تبعیض و نجات کشور از نابودی، تغییرات زیربنایی و ساختاری از طریق پشتیبانی میدانی از مطالبات و اعتراضات کنونی کارگران و زحمتکشان و گسترش حرکات مدنی و مسالمت‌آمیز خیابانی است.

